KARİKATÜR

SİYASİ KANAATLERİMİZ:

Hemşeri — Yaşasın partimiz!..
Partiler — Hangimiz için söylüyorsun?
Hemşeri — Daha belli değil!...

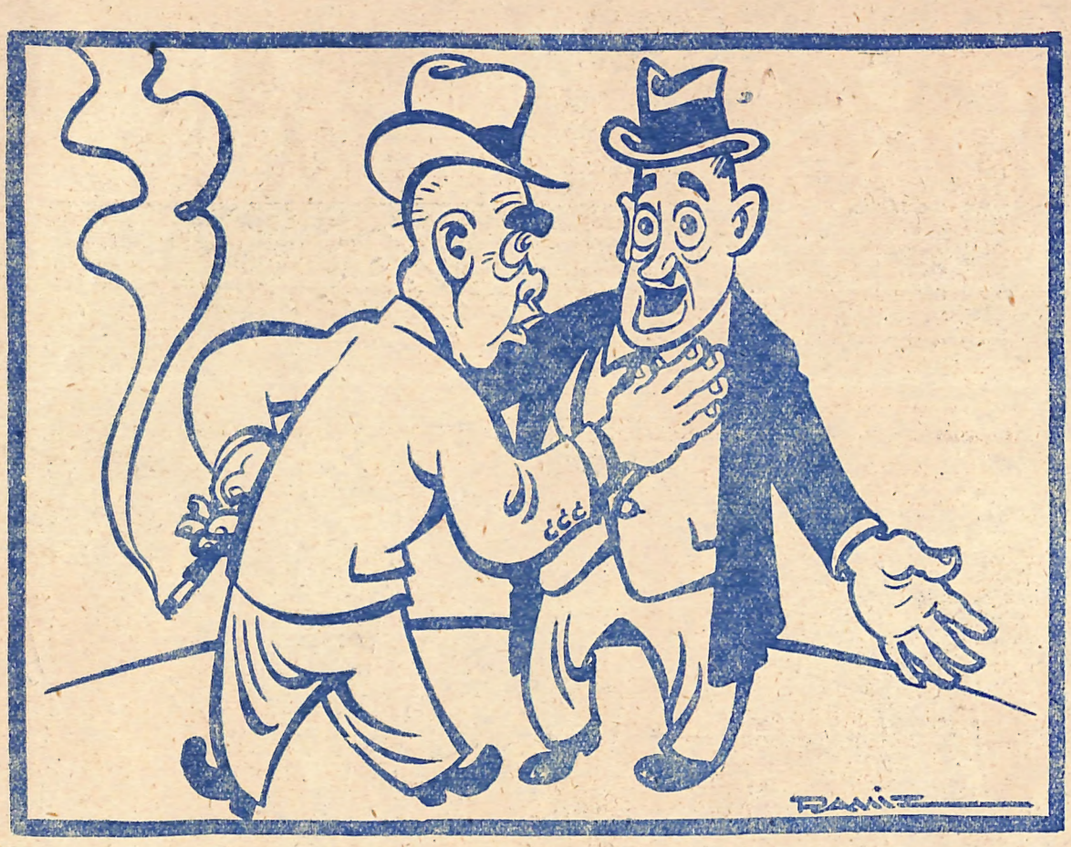

— Yooo... İkide birde bana öyle (kuzum) deme... Seni Milli Kalkınma Partisi lideri zannediyorum!..

Ankaraya Mektup

BU SENE YAZLIK YERLER TENHA...

Bu yaz İstanbul suyu çekilmiş değirmen gibi... Suadiye, Adalar, Boğaziçi, Moda ve Fenerde cinler top oynuyor. Ev sahipleri, bakkal, çakkal ve plâjcılar kan ağlıyor...

Buna sebep olarak çok şey gösteriliyor ve en başta milletvekili seçimi... Bu doğru olsa gerek. Çünkü eskiler kendilerinin kaygısında, hevesilileri ise pek çok. Bunlar şimdi Adayı, Modayı gezecek yerde ilçe, bucak demeden gezip kendi propagandalarını yapıyorlar...

Sonra, Hacıağaların memleketlerine gittiği doğru... Eskisi gibi havadan, sudan kazanç yok...

Bizim anlayacağımız; şimdi dünya normale doğru gidiyor. Bu harpten evvel İstanbulun yazlık yerleri ne bu kadar kalabalık, ne de bu kadar pahalı idi. Hayat yine eski tabiî cereyanını alıyor demek.

Hani, açığa vurmak gibi olmasın amma, kendi şahsıma ben biraz memnunum. Çünkü insan gazinolarda, plâjlarda, hele vapur ve tramvaylarda daha geniş yerler buluyor.

Fakat bu, bizim için ne de olsa bir üzüntüdür; fıkır fıkır kaynayan bu yerlerin bugünkü tenhalığı doğrusu acınacak bir şey. Buralarda zenginler boy göstermeyince nazeninler azalıyor ve esnaf ise mevcutları daha ziyade eziyor...

Şimdi bütün faaliyet siyasî sahada... Her semtte bir münakaşa, bir didişmedir gidiyor. Her hareket gibi bundan da faydalananlar yok değil... Açılan şubeler için yapılan tamirattan, alınan mobilyadan alâkadar marangoz ve döşemeciler memnun görünüyor.. Seçim sonunda sinirleri bozulanlar çoğalacağından doktorlarımızın da şimdiden memnun olmaları lâzım...

BUNLAR DA LAZIM :

Ne dersiniz? Şu İstanbulun hastası, sakatı pek çoktur değil mi? Büyük şehir olduğundan mıdır, yoksa ikliminin ve havasının müsait oluşundan mıdır, her nedense hakikaten böyledir işte...

Şöyle bir yerde kafa dinlemek için oturmağa gelmez... Ya ayaktan, ya gözden, yahut başka bir yerinden sakat bir çok insan geçer, inmeliler, gayri tabiî doğmuşlar ise bir hayli yekûn tutar.

Bu zavallı tabiat mağdurlarından başka bir de talih düşkünleri vardır. Bunların da maişet darlığı ve yoksulluk renklerinden ve üst başlarından bellidir.

Ben bunları görerek ıstırap duyar da İstanbulun zevkini tamamile çıkaramam. Bu haller içtimaî nizamdan ziyade tabiatin suçudur. İnanınız ki bunlar benim için birer keder kaynağıdır.

Fakat aklına varıncaya kadar tabiatin cömertliğinden istifade edip de etrafını yanlış tetkik etmiş, yahut yalnız kendini ve kendi düşüncelerini beğenmiş olan öyle insanlara da tesadüf ediyorum ki bunlar bana bol bol gülme ve eğlence fırsatı veriyorlar. Meselâ vapurda, yolda rastladığımız allı yeşilli giyinenler, altmış yaşında iken giyinişinde on beş yaşındakileri taklit edenler bu söylediklerim arasındadır. İstanbulda bunların yüzlerce, binlerce nevi mevcuttur. Hele kokoroz şapkalı, cimdallı emprimeli, rujlu, manikürlü yetmişlik ihtiyar kokonalar ise bu nevilerin en başta gelenlerindendir. Vapurlarda, tramvaylarda bunlara sık sık tesadüf etmesek hayli sıkılacağız, bereket versin bunlara...

ATLAYAN KİM :

"Cumhuriyet,, gazetesi bir meselenin müdafii vaziyetinde... İstanbulun bir lisesinde jimnastik imtihanında bir metre otuz beş santim atlayamayan talebe sınıfta bırakılmış, muhterem arkadaşımız basıyor gürültüyü...

Maarif Vekâleti cevap verdi ve esasta ısrar etti. Şu halde Cumhuriyet bu işte atladı... Hem de bir değil iki metre atladı geçti...

ZAMANE ÇOCUĞU:

İmtihan dedim de aklıma geldi. "Aylık Ansiklopedi,, nin sahibi Server İskit'in oğlu küçük Temel bir sabah yataktan kalkarken annesine:

— Anne, benim gönlüm bulanıyor, başım dönüyor...

Demiş ve annesile aralarında şöyle bir konuşma olmuş:

— Aman oğlum hasta mısın, nesin?..

— Yok, öyle değil. Bugün öğretmen karnelerimizi verecek de sınıfta kaldıysam diye düşünüp korkuyorum da...

— Eh yavrum, eğer böyle bir şey olursa akşama sen seyreyle gümbürtüyü.

— Anneciğim ben nasıl seyirci olurum, bu işte baş rol bende.

Zaparta

Akıl Hocası

Iğdırda T. S. :

"İki kız beni çılgınca seviyor: İkisi de güzel, ikisi de zengin, ikisi de tahsilli... Ben de ikisine karşı içimde bir sevginin kaynadığını hissediyorum. Fakat "Bir gönülde iki sevda olamaz!,, diyorlar. Bu işin sonu ne olacak?,,

CEVAP :

Münasebetinizi biraz daha devam ettiriniz: Hangisinden daha evvel usanırsanız öteki ile işi pişirirsiniz; fakat artık bir daha usanmamak ve uslanmak şartile!

* * *

Edirnede M. K. :

"1. Kadınsız istikbali mi, istikbalsiz kadını mı tercih edersiniz?

2. Birini manen, birini maddeten sevdiğim iki kızdan hangisini tavsiye edersiniz?,,

CEVAP :

1. Cana yakın kadını tercih ederim.

2. Maddeten sevdiğinizi tavsiye edeceğim; zira, maddî bakımdan tükenince, manevî bakımdan değerlenmeğe başlar!

* * *

Kadıköyünde M. R. :

"Aşk, bir hastalık mıdır?,,

CEVAP :

Aşk bir hastalıktır; fakat sanıldığı kadar tehlikeli bir hastalık değildir. Vefiyat nisbeti, tutulanlar arasında, binde biri bulmaz!

* * *

Çamlıcada S. C. :

'Kiraları indirdik... Hâlâ yazlık evlerin isteklisi yok!,,

CEVAP :

Kiraları indirdiniz amma istekilileri kaçırdıktan sonra... Gelecek yaz ev satar gibi değil, ev kiralar gibi hareket ederseniz isteklilerin başında Akıl Hocası gelir!.

* * *

İzmirde C. M. :

"Seçim faaliyeti hız aldı... Taraflar, durmadan, dinlenmeden çalışıyorlar... Propagandaların tesiri altındayım. Yanlış bir yol takip etmekten korkuyorum... Hangi partinin tarafını tutmalıyım dersiniz?,,

CEVAP :

Rahmetli Cevdet Paşanın bir sözü aklıma geldi: "İstanbulda yaz, kış yoktur; lodosla poyraz vardır...,, Bizde fırka programları hemen birbirinin aynidir; ufak tefek farklarını seçmeye de zamanımız müsait değildir... Onun için siz, programa, propagandaya değil, kendinizce güvendiğiniz, inandığınız adamlara oy verirsiniz, olur biter!

* * *

Yeşilköyde H. R. :

"Biz plâj mevsiminin geldiğini, her yaz boğulmalardan mı haber alacağız?,,

CEVAP :

Ne yapalım, bu da şehrimize mahsus bir gelenek haline geldi... Yalnız plâj mevsiminin geldiğini değil, gittiğini de boğulmalardan ve boğuntulardan haber alıyoruz!

Akıl Hocası

No. 549, CİLT: 22, SENE: 11 FİYATI 15 KURUŞTUR 4 TEMMUZ 1946

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

DÖRTLER SULH YOLUNDA :

— Dişimizi sıkalım, şu taşı da devrilmeden atlayabilirsek artık bizim için korku kalmaz!..

HAFTADAN HAFTAYA :

Bir adayla dertleşme

Dün matbaada yazı yazıyordum. Kapıdan otuz beş yaşlarında, kibar kılıklı, güzel çehreli bir delikanlı girdi. İfrat bir nezaketle elimi sıktıktan sonra onu bir de öpüp başına koyunca şaşırdım.

Kendinden daha yaşlı ve daha fena kılıklı bir insanın elini sıkmak ve öpmek vaktile bizim milletimizin çok alışık bulunduğu bir güzel âdetiydi. Fakat itiraf etmeliyim ki ben bu tarzda hürmetlerden korkar olmuşumdur. Çünkü arkasından hemen borç para yahut ona benzer bir hizmet istemeyene, bu son senelerde pek az tesadüf ediyorum. Fazla olarak bu genç adamda benden mutlaka bir şey isteyecek bir insan heyecanı seziliyordu.

Misafirimi başka suretle memnun bırakacağımı ummadığım için ben de ona ayni nezaketle mukabele ettim ve odanın ortasında âdeta bir hafif kucaklaşma oldu.

— Siz kimsiniz evlâdım?

Makine gibi anlattı: Benim eski bir rüştiye arkadaşımın oğlunun kayın biraderinin kardeşi imiş. Gayet sıkı fıkı bir yakınlık. Sebebi ziyaretine gelince, onu kendi ağzından anlatayım:

— Efendim ben Avrupada iki üniversite bitirdim. Burada da genç yaşımda profesör oldum. Bu çalışmalarımdan sevgili memleketimi hakkile faydalandırmak için sizden yardım istiyorum.

Gülümseyerek cevap verdim:

— Dua diyeydiniz anlayacaktım. Fakat yardım sözü beni şaşırttı. Şu gördüğünüz heyette bir adam sizin gibi iki üniversite bitirmiş bir profesöre duadan başka ne hizmette bulunabilir?

— Bana duadan milyar kere daha fazla bir yardımda bulunmak sizin elinizdedir. Bana "oy,, unuzu vereceksiniz.

— Galiba bir yanlışlık olacak. Siz her halde üniversite dekânı, yahut rektörü olmak istiyorsunuz. Ben ise talebe olarak dahi üniversite kapısından girmiş bir adam değilim.

— Öyle değil efendimiz. Siz milletsiniz; bizim on dokuz milyon efendilerimizden birisiniz. Yeni seçimde milletvekili olabilmek için sizden oyunuzu istiyorum.

— "Oy,, mu? Hay hay. Mümkün olsa bir kaç tane birden verirdim. Fakat ne çare ki kanun yalnız bir tanesine müsaade ediyor. Adaylığınız hangi partiden?

— Halk Partisinden tabii. En kuvvetlisi o...

— Öyledir. Baş üstüne. Şimdiden söz veriyorum.

Çantasından kâğıtlar çıkarmağa başlamıştı.

— Size sarih hüviyetimi vereyim.

— Zahmet etmeyin. Halk Partisinin listesinde isminiz tabiatile yazılı bulunacak. Umum meyanında size olan vâdimi de yerine getirmiş olurum.

— Fakat ya şayet yazılı olmazsa.

HAKİKİ KAZANÇ:

— Bu defaki seçimlerde de bizim kazanacağımız muhakkak.
— Halkçı mısın, Demokratçı mı?
— Ne o, ne de o, sandıkçıyım!..

— Partinin bu listede matbaa yanlışı yapacağını zannetmem.

— Öyle değil. Ya benim kim olduğumu lâyıkile takdir edemeyip listeye koymazlarsa.

— Koyarlar, koyarlar; sizin gibisini nereden bulacaklar?

— Koymadılar diyelim.

— En hani o da olmaz şey değil.

— O halde reyinizi öteki partinin listesine lûtfedeceksiniz.

— Yani Demokrat partinin mi?

— Ne bileyim ben... Demokrat partinin, yahut Kalkınma partisinin, yahut Sosyal Demokratın yahut Çiftçi ve İşçi partisinin, yahut o zamana kadar kurulacak her hangi başka bir partinin... Görüyorsunuz ki ismimi unutulmayacak bir yerinize yazmanız lâzım...

— Yani adınız hangi partinin listesinde çıkarsa ben ona mı rey vereceğim?

— Yalnız benim için de olsa olur ama parti arkadaşlarımla bir arada teveccühünüze mazhar olabilirsem elbette daha katmerli olacak.

— Nasıl isterseniz öyle yaparız. Fakat ya şayet hiç bir listede çıkmazsanız?

— O vakit müstakil aday olarak bana oy vereceksiniz.

— Demek müstakil olarak da adaylığınızı koyuyorsunuz.

— Ne yapalım hangi kapıyı açık bulursak ondan gireceğiz.

— Hakkınız var. Kapı olmazsa insan baca ve pencereden de girebilir. Bu usul her halde yeni demokrasinin ileri usullerinden biri olacak. Malûm ya profesörsünüz. Bunları bizden iyi bilirsiniz.

— Estağfurullah. Bu usul pek de yeni değildir. Doğrusu aranırsa Demokrat partisi başkanlar heyeti de aradığını bulamayınca bir kapıdan çıkıp ötekine girmemiş midir?

— Düğün aşçıları gibi desenize. Hangi taraf fazla verirse... Size bir ciheti sormayı unuttum. Sonradan aklıma gelseydi merak içinde kalacaktım. Ya partilerin hepsi birden sizi aday gösterirse ben ne yapacağım?

— Siz o vakit herhangi bir listeyi gözü kapalı sandığa atarsınız. Bana gelince, bu hâdise milletin beni ittifakla istediğini isbat ettiği için pek şerefli bir şey olacak benim için...

— Hakikaten şerefli! Allah muvaffakiyet versin. Yine görüşürüz inşallah.

— Ricalarım daha bitmedi. Yalnız sizin oyunuz belki beni kurtaramaz. Yakınlarınız, akrabalarınız, hizmetçileriniz, alışveriş ettiğiniz esnaf, hasılı sözünüzden çıkamayacak kimler varsa elbet onların oylarını da sağlarsınız.

— Ona ne şüphe. Hattâ isterseniz pencereden akşamları:

"Oy verin, oy verin,
"Profesöre oy verin
"Kamutaya koyuverin,,

Diye bir şarkı da söylerim. Buna rağmen siz vakit kaybetmeden faaliyetinize devam etmelisiniz.

— Günde on sekiz saat sizin gibi yakın dostları arayıp buluyorum.

— Aramanıza hacet yok. Sıra ile kapıları çalın. Herhangi bir kimse ile benim derecemde bir yakınlığınız olacağına şüphe yok... Yalnız ben de sizden bir şey isteyeceğim.

— Peşin olmamak şartile ne emrederseniz...

— Merak buyurmayın. Öylesi değil. Yalnız bir merak. Madem ki profesörsünüz, ayda elinize ne geçiyor.

— Üç yüz elli kâğıt.

— İşittiğime göre yeni kanun gereğince profesörlere üç yüz lira da kütüphane veya lâboratuvar ücreti verilecekmiş. Ediyor altı yüz küsur. Yıllar geçtikçe bu daha da artacak. Şimdi gelelim öte tarafın temin ettiği menfaate... Üç aylık tekaüt maaşı otuz beş lira tutan yetmişlik emekli, bilmem ne kalemindeki küçük memur, bilmem ne okulundaki kadın öğretmen için mebusluk millî piyango ikramiyesidir. Nasrettin Hocanın dereye yoğurt mayası atması kabilinden bir istida ile adaylığını koymasından daha tabiî bir şey yoktur. Fakat sana ne oluyor? Müddeti dört senedir ama nihayet iki buçuk senede bir sona erecek bir muvakkat iş için elindeki nimetleri ne diye tepiyorsun? Her iki buçuk, üç senede bir efkârı umumiyeye karşı bir meydan savaşı vermeyi neden göze alıyorsun?

Delikanlı bağırdı:

— Hizmet, fedakârlık.

— O halde diyecek yok. Allah yolunu açık etsin.

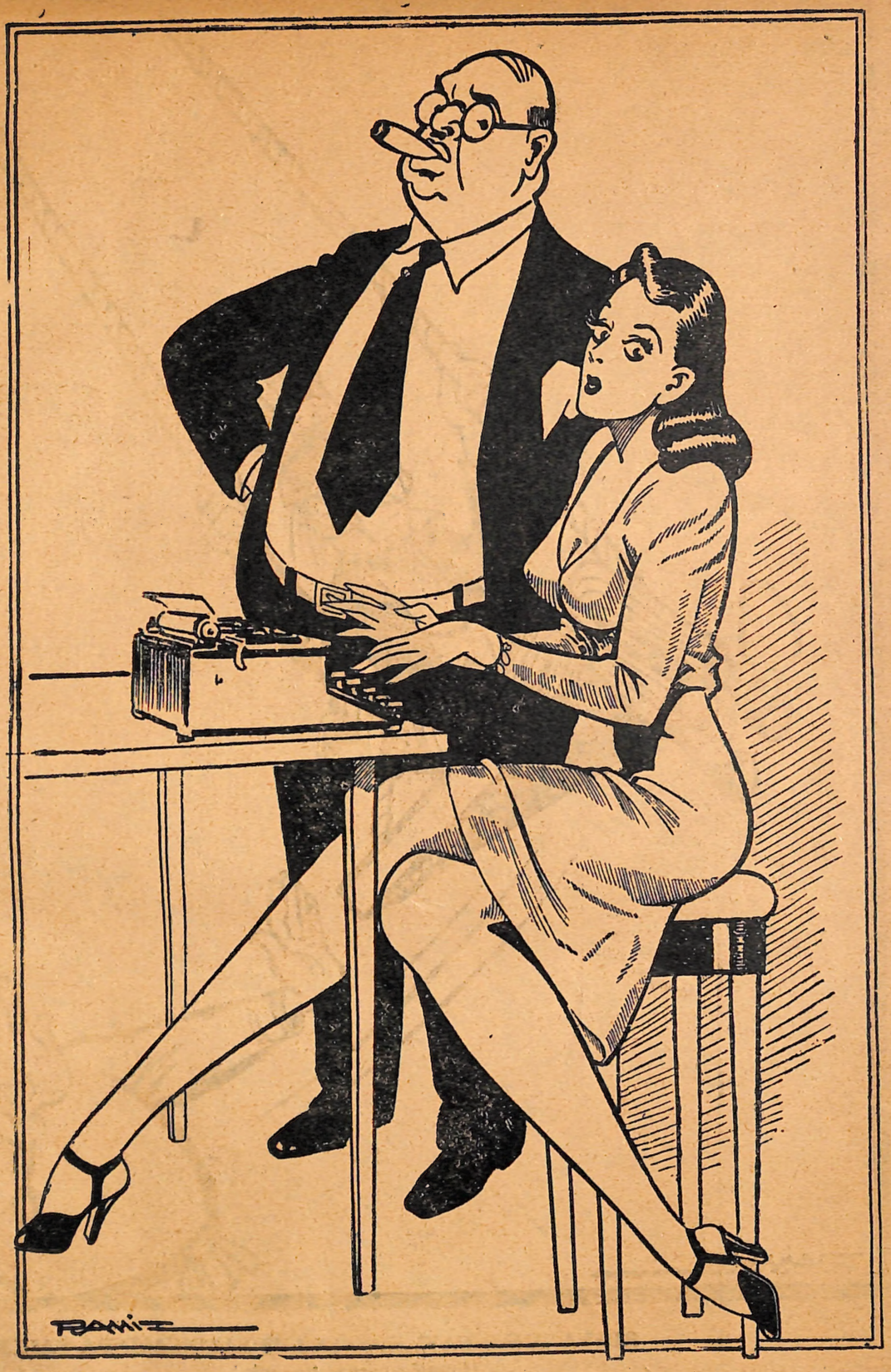

Tüccar — Yaz bakalım... "Alış veriş durgun olduğundan elimdeki bütün malları maliyetinden aşağı devretmeğe hazırım...,,

Daktilo — Bârî iyi bir patrona düşsem!...

Karikatür

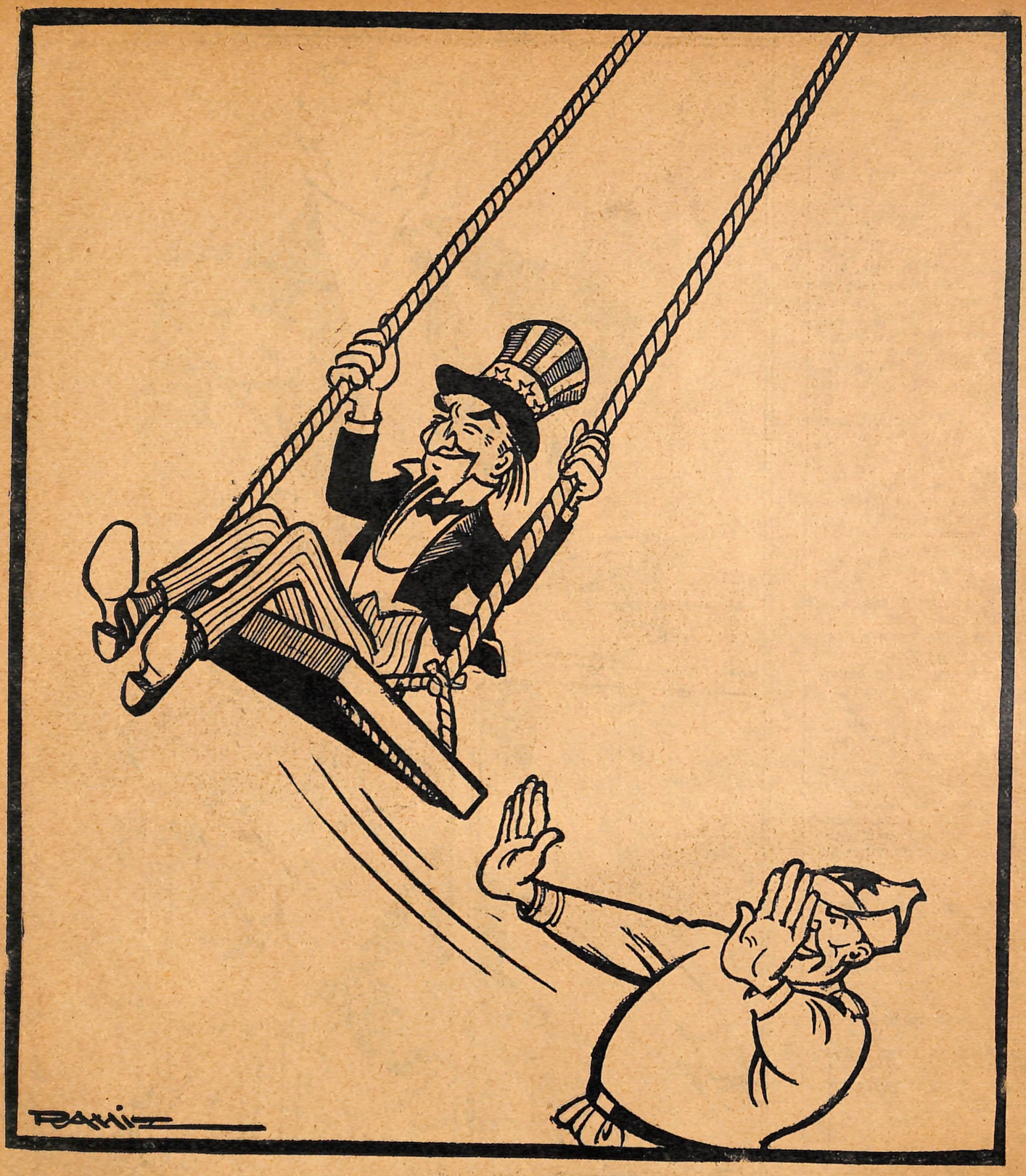

RUSYA AMERİKAYI KONFERANS SALINCAĞINDA SALLIYOR:
— Hoppala paşam hoppala!..

Ben durayım Sen çalış..

Ayak bastık cihana karışık bir zamanda,
Ne keyfettik, ne gördük keyfedeni cihanda...

Bizi öyle yordu ki manzaralar, olaylar,
Bakmaya arzu bile kalmadı tende, canda.

Şimdi herkes bekliyor herkes çalışsın diye,
İstiyor hepsi lâkin kendi etsin kumanda!

Bize perhiz etmeyi tavsiye eden doktor
İki lokma bırakmaz tencerede, sahanda.

Bu yanda öğüt verir biri ferağat diye,
Kendisi istif eder desteleri o yanda!

Kimi faziletinden bahseder yoksulluğun,
Kendi fakat ağ kurar handa, apartımanda!

Öteki bizden ister alın teri dökmeyi,
Kendi seyrana çıkar rüzgârlı bir alanda.

Beriki âmir olup memurundan iş ister,
Memurun aklı fikri bomboş kalan cüzdanda!

Her sahada büyükler iyi örnek olmalı,
Lâfla peynir gemisi yürümez bu tufanda.

Çamdeviren

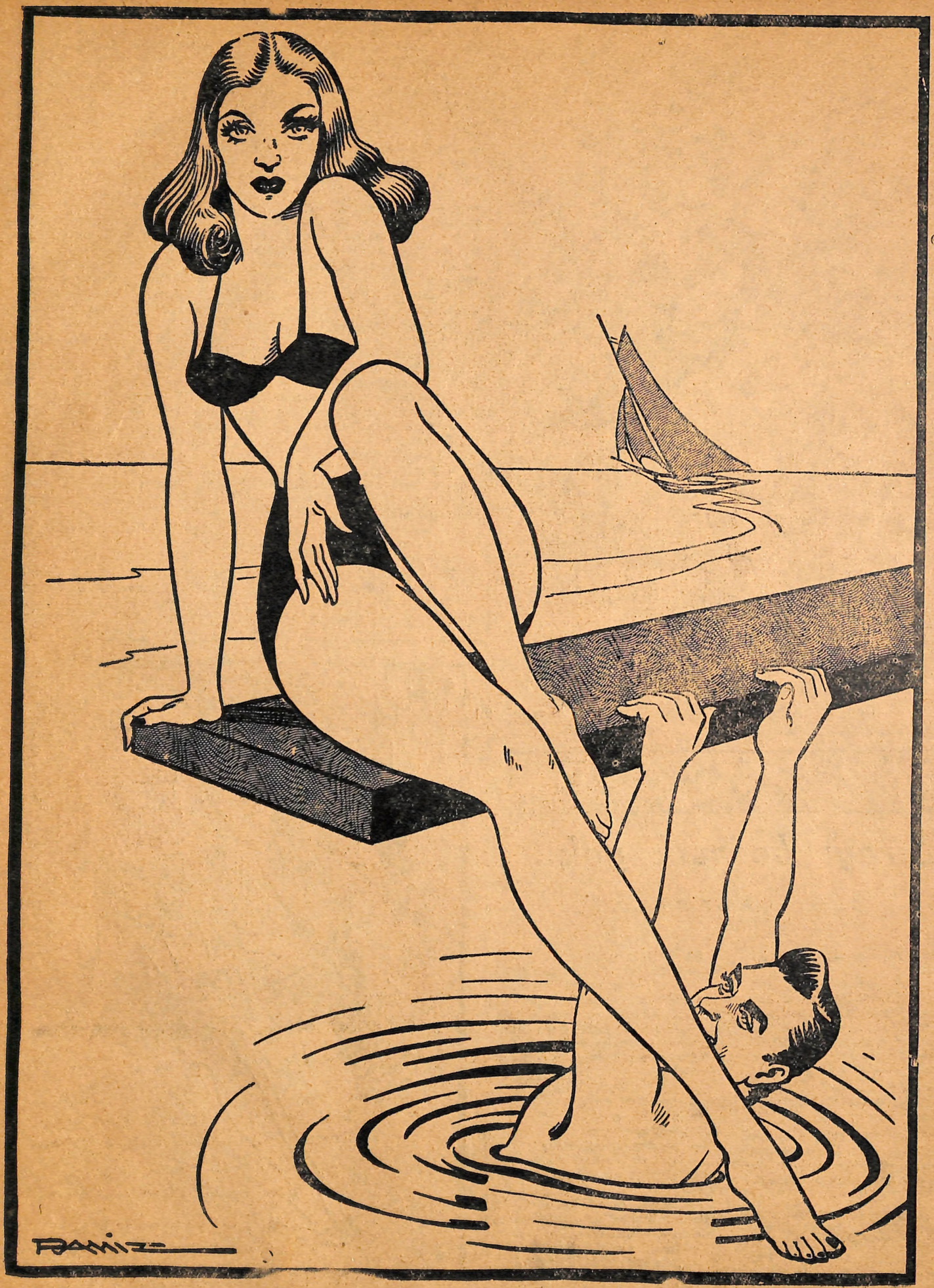

Kadın — Siz Denizyolları kaptanı mısınız?
Erkek — Nereden bildiniz?
Kadın — İskeleye o kadar geç yanaştınız ki!

— Atlamağa bayılıyorum...
— Ben de yüzmeğe!..

Sırayı bozmak yok..

Yazan: ÇALAPALA

Yirmi yaşında idim ve seviyordum!

Sevgilim, benden genç, toy, utangaç bir kızdı. Allah bilir benden evvel kimse ile aşna fişna etmemişti. Bunu nereden anlıyordum biliyor musunuz? Elim eline değdikçe elektriklenmiş gibi titremesinden!.. Hele bir defasında, nasılsa göğsüne dokunmuştum. Az daha ikimiz de sırtüstü yere düşecektik.

Öyle ince, öyle taze, öyle canlı bir vücudu vardı ki anlatamam. Yan yana yürürken herkes hayran hayran bize bakardı. Bize dedimse, tabii ona!

Başlangıçta, öylece, maksatsız konuşuyorduk. Malûm ya bir çağda erkeğin kadınla, kadının erkekle konuşması ihtiyaçtır. Fazla derinine gitmeden, sırf konuştuğu bir kimse bulunsun diye de konuşulur. Sonra sonra bu ahbaplık gider, yerini çapkınlığa bırakır. Dudaklar tatlandıktan sonra da artık iş azar; evlenmeğe kadar varabilir.

Şimdi belki içinizde:

— Lâf!.. Hiç de öyle değildir...

Diye itiraz edecekler bulunur. Efendim ben de ortaya aşk kanunu çıkarmıyorum ya, belki sonunda böyle olmaz; bazılarında olur. Hiç kimsede olmasa bile bizde böyle oldu. Buna da bir diyeceğiniz yok ya!..

Leylâyı ilk öptüğüm gün, kendisini sevdiğimi söyledim.

— Yani?!.. dedi.

— Seni seviyorum işte!

— Ne demek istiyorsun?.

— Seni seviyorum, bunun mânasını anlamayacak kadar çocuk musun?.

— Hayır. Amma bu sözü elbette bir maksatla söylüyorsun. Evlenmek teklifi mi?.

— Kabul edersen, evet!

— Ben evlenmek istemiyorum. Hiç değilse şimdilik!.

— Affedersin. Evlenmek fikrinde olmadığını bilmiyordum.

— !...

— Demek sen beni hiç sevmiyorsun?!.

— Böyle şey demedim.

— O halde seviyorsun!.

— Bırak rica ederim şimdi bu bahsi!.. Başka şey konuşalım.

Leylâyı o kadar çok seviyordum ki bu bahsi, evlenme bahsini kapatamazdım. Fakat o, ateşli dudaklarile beni çabucak susturdu.

* * *

Artık aramızdaki dostluk ölmüştü. Leylânın beni sevmemek için büyük bir gayret gösterdiğini farkediyordum. Ümitsiz bir sevgiye kapılmaktan kaçınıp uzaklaştığım zamanlar da o beni arıyordu. Aramızda çetin, yıpratıcı bir savaş başlamıştı. Onu elde etmek için sabırsızlanıyordum. Bir gün:

— Başka birini mi seviyor sun?.

Diye sordum. Şiddetle:

— Hayır!.

Diye cevap verdi.

— Peki, niçin benimle evlenmek istemiyorsun?.

— Seninle evlenmek istemediğimi kim söyledi?.

— Öyle ise evlenelim!

— Olmaz!

— Neden?

— Anlatamam!

— Unutamadığın biri mi var?

— Hayır!

— Şu halde?

— Sabret!.

— Edemem.

— Yarın akşama kadar et!

Buna karşı gelemedim:

— Peki! dedim.

Ertesi sabah Leylâyı sokakta gördüm. Acele acele gidiyordu. Nedense içime bir şüphe düştü. Görünmeden uzaktan uzağa arkasından gitmeğe başladım.

O önde, ben arkada bir gazinoya kadar gittik. Leylânın geldiğini görünce masalardan birinde oturan züppe kılıklı bir adam ayağa kalktı; Leylâyı karşıladı. El sıkıp oturdular.

Ben de yandan dolaşıp onların beni göremeyecekleri bir köşeye oturdum. Ne konuştuklarını duyamıyordum. Fakat hareketleri gözümden kaçmıyordu. Bir aralık Leylânın, adamın ellerini avuçları içine alıp heyecanla sıktığını gördüm.

O anda ne hale geldiğimi anlatamam. Fakat sonuna kadar orada beklemeğe karar vermiştim. Yarım saatten fazla konuştular. Sonra Leylâ ayağa kalktı. Adam onu uğurlayıp tekrar yerine oturdu.

Ben de Leylânın arkasından yola düzüldüm. Sokak ortasında kızı kolundan yakalayıverdim. Kimbilir yüzüm nasıldı ki beni görünce korkudan gözleri faltaşı gibi açıldı.

— Artık inkâr etme! diye bağırdım. Her şeyi gözümle gördüm. Beni aldatıyorsun!.. Seviştiğin züppe hâlâ gazinoda oturuyor!.

Leylâ birden derin bir nefes aldı:

— Oh!.. dedi beni ne kadar korkuttun!.. Yürüde anlatayım!

— Hayır, martaval dinliyecek vaktim yok!.

Koluma girdi. Nazlı sesile:

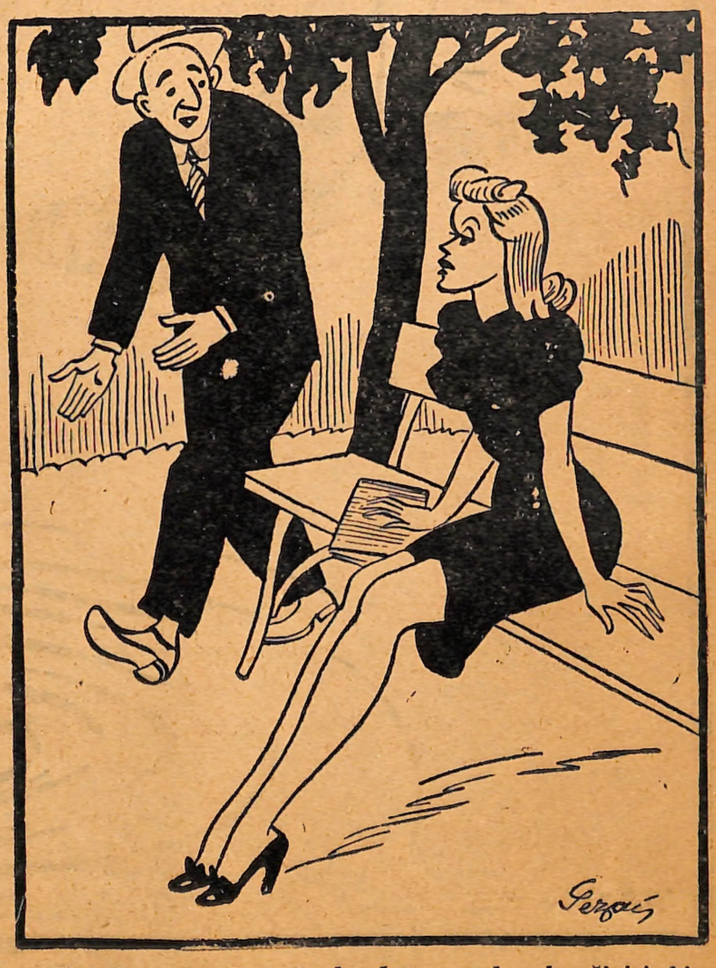

Erkek — Randevuya benden evvel geleceğinizi hiç zannetmiyordum.

Kız — Erkeklerin düşünmediği şeyleri yapmağı pek severim de ondan!..

MEVSİM İCABI BATAN BATANA...

— Bir hayli kumda oynadıktan ve bir hayli yüzdükten sonra üç kişi daha batmış...

— Floryada mı?

— Yok be kuzum, ticaret âleminde!..

— Martaval değil!. dedi. Sana her şeyi, dosdoğru anlatacağım.

İnsan ne kadar çabuk gevşiyor. Kolunu ittim ama, sönen bir öfkeyle de:

— Anlat bakalım!

Demekten kendimi alamadım.

— O konuştuğum adam benim değil, ablamın sevgilisi!. dedi.

— Seninle ne alışverişi var öyleyse?

— Dinle!. Benim anam, babam eski göreneğe bağlı, yaşlı insanlardır. Ablam evlenmeden beni kocaya vermek niyetinde değiller. Kızların küçüğü daha evvel evlenirse büyüğü evde kalırmış. Teyzem bu yüzden evlenememiş. Ben de buna biraz inanıyorum. Onun için bizim evde sırayı bozmak yok! İki senedir bu adam ablamla sevişiyor. Fakat ailesi evlenmesine razı olmuyordu. Nihayet peki demişler. Yarın gelip ablamı resmen istiyeceklermiş!.

— Sonra?.

— Benim evlenmeme engel kalmayacak.

Sırıttım.

— Peki, kime varacaksın bakalım?

O da güldü, gözlerimin içine bakarak:

— Kıskanç bir âşıkım var, ona!.. dedi.

Çılgınca bir sevince kapılmıştım. Yumuk ellerini avuçlarımın içinde sıkarak:

— Ne diye bunu önceden söylemezsin de beni bu kadar üzersin?. Ablam kocaya varmadan evlenemem deyeydin ya!.

Yaramaz, çok bilmiş bir eda ile göz kırpıp başını salladı:

— Yağma yok!. Ya benim yerime ablamı almağa kalkarsan?! O zaman ben ne yapardım?!..

Çalapala

Yaz Bulutu

MİZAHÎ ROMAN

— 13 —

Yazan: Ragıp Şevki Yeşim

— Kasabadan. Malûm ya ben... A, tabiî siz ne bileceksiniz, efendim benim bir amcam vardı.

— Evet...

— Sizlere âfiyet öldü de bana biraz miras bırakmış...

— Ya öyle mi? Peki, sonra...

— Gelirken bir telgraf verdiler, "Amcazadem Handan,, diye birisinden... Beni burada bekleyecekmiş. Ben geldim amma, o ortada yok...

— Allah Allah, acaba neye gelmedi?

— Bilmem, belki de işi çıkmıştır.

— Pek garip... İyice aradınız mı?

— Aramaz olur muyum? Fellek fellek döndüm, gözlerim yoruldu, yok, yok, yok...

— Beraber arayalım.

— Aman efendim, size zahmet olmasın.

— Ne münasebet? Bilâkis size yardım etmiş olmakla bahtiyar olurum.

Aman Allahım, bu ne bahtiyarlıktı. Bu çıtır pıtır, melek gibi, peri gibi kız bana yardım ediyordu.

— Ah, dedim, Allahtan sanki bunu istemişim de...

— Neyi?

— Şeyi... Hani, siz olmasaydınız...

— Canım durun bakalım, daha bulmadık ki, ben olmasaydım bulamayacaktınız gibi bir lâf edesiniz.

Koca İstasyonda yan yana yürüyorduk. O ikide birde dönüyor, yüzüme bakıyor, tatlı ve güzel bir gülüşle güluyordu. O gülünce benim içim, yüzlerce metrelik basma gibi genişliyor, sonra: "Caaaart!,, gibi bir ses çıkararak yırtılıyordu.

— Yok mu?

— Bakıyorum.

— Bari şimendifercilere sorsanız...

— Canım, demin sordum da...

— Evet duydum. Bir başkasına sorun, bakın şurada bir ihtiyar var, kasketli ihtiyar...

Elinde koca bir zincir sallayan, lâcivert şimendifer elbiseli, şişman ihtiyara doğru yürürken, genç kız:

— Ben sizi burada beklerim! diyerek arkada kaldı.

İhtiyar, al yanaklı şişman da bana bakıyordu:

— Affedersiniz! dedim.

— Buyurun...

— Sualim biraz garip amma, ne bileyim, başka çare yok.

— Ne olmuş?

— Efendim, acaba istasyonda lâcivert bereli, lâcivert muşambalı bir kadın gördünüz mü?

— Lâcivert bereli, lâcivert muşambalı mı?. Hım, gözlerime böyle bir şey çarptı galiba.. Ha evet, evet gördüm, tren gelmeden evvel burada dolaşıyordu. Demin de birile geziyordu... Ha işte bakın...

Elile birden benim arka tarafımı gösterdi:

— İşte, orada duruyor.

— Hani?!..

— İşte, bize bakıyor, şu canım, şu keklik gibi kız. Baksana, ellerini ipek muşambasının cebine sokmuş...

Dikkatle baktım, hayır, göremiyordum. Şişman şimendiferci deminki o güzel kızın arkasında birini gösteriyordu. Fakat orada biri değil, bir kaçı vardı amma, bunların hepsi erkekti:

— Canım şu kız işte, bak bize gülüyor, işte, elini sallasana... Haydi yine talihin varmış delikanlı...

Aman Allahım, aman Allahım, aman yarabbi... Bu ne bu? İşte, lâcivertler, işte kafasında lâcivert bir şapka, işte, sırtında bir lâcivert manto... Fakat şey, bu muşamba değil de... Aman Allahım, o deminki kız bana güle güle geliyordu.

— Şey...

— Ne oldu, buldunuz mu?

— Şey, siz... Lâcivert bere,.. Amma, ben bereyi yüzde arıyordum. Hani, yara bere... Şapka diyeceğinize... Muşamba değil ki bu... Hem....

— ....

— Gülmeyin Allah aşkına. Çünkü zaten ben büsbütün...

— Ne kadar tuhaf adamsınız.

— Hayır, ben bilseydim ki bere, şu hani yara değil de şapkadır. Hakikaten çok garip değil mi? Heh, heh, heh!. Doğrusu çok garip oldu.

Genç kız sükûnetle yüzüme bakıyordu. Susmamı bekliyordu. Ben susunca sordu:

— Siz Ali Akyüreksiniz değil mi?

— Evet, tabiî, elbette...

— Ben de Handan, amcazadeniz...

— Şey, Han, Han, Handan hanım ha... Evet, nasıl oldu da sizi...

— Haydi şimdi yürüyün, gidiyoruz. Yolda konuşuruz. Bütün eşyanız bu bavuldan ibaret mi?

— E... e... evet, bu...

— Yürüyün, geç kalmayalım...

IV

"Talihi yar olanın yar sarar yaresini,, Atalar sözü

Onun peşinden, sellere kapılmış bir yaprak gibi sürüklendim: Aman yaresulullah, o yürümüyordu, sanki süzülüyordu. Basmıyordu, uçuyordu. Bir keklikten farkı yoktu. O yuvarlak omuzları yumuşak bir bulutu andırıyordu. Başı, o lepiska saçları, o açıkta duran gül yaprağı gibi kulakları...

— Geliyorsunuz değil mi?

— Elbette, tabiî, gelmez olur muyum?.

Merdivenleri indik, iskelenin önünde duran bir otomobile yaklaşırken, giyimli kuşamlı bir şoför hemen içtiği sigarayı yere attı, şapkasını çıkardı ve kapıyı açtı:

— Buyurun hanımefendi.

Amcazadem bana yer gösterdi:

— Buyurun Ali bey, geçin...

— Teşekkür... ederim.

Otomobil süratle kalktı, bir demiryolu altından geçti, bir tramvay yoluna çıktı, iki yanı hastane binalarına benzeyen binalarla kaplı bir yokuştan üzerlerinde kargalar uçuşan servi ağaçlarile dolu bir mezarlık önünden parklara ve dik bir yokuşa saptı. Nihayet bir çarşıdan sonra denize indiğimiz zaman amcazadem şoföre seslendi:

— Tam saatinde araba vapuru var mı Kâmil?

— Evet hanımefendi, şimdi, iki dakika sonra kalkacak.

Otomobil birden bir küçük vapura doğru yürüdü. Bir an rıhtımdan sulara gömüleceğimizi sandım, hayır, otomobil gemiye geçmişti, şoför otomobili durdurunca indi, tekerlekler altına küçük kütükler koydu.

Amcazademle ikimiz susuyorduk. Ben büzüldüğüm yerden kıpırdamıyordum. O kadar sersemlemiş, öyle büyülenmiştim ki... İkide birde derin derin nefes alıyordum: Çünkü onun kokusu, hayatımda duymadığım, koklamadığım bir koku idi. Koklandıkça içime dünyalar, bir çok dünyalar giriyordu. Gözlerimi yumuyor, ondan başka hiç bir şey düşünmüyordum.

Otomobilin, içine girdiği vapur kalkınca yine derin derin nefes aldım. Amcazadem döndü:

— Neniz var, bütün yol hep içinizi çektiniz?

Yüreğim çarparak başımı çevirdim, yüzüne baktım:

— Hiç, dedim. Sadece gurbet acısı çöktü içime... Sonra siz... yani siz olmasaydınız!

Sustuk. O uzun uzun denize, ben ise, onun güzel yan yüzüne, güzel çenesine ve kuğu kuşu boynu gibi nazlı gerdanına baktım. Başını çevirmeden:

— Babam, ölünceye kadar sizden bahsetmemişti.

— .....

— Ancak son sözleri arasında sizden bahsetti. Nitekim vasiyetnamesinde de size yer ayırmış.

— Demek siz babanızın kızısınız?!

— O nasıl sual?.. Elbette babamın kızıyım.

— Hayır, yani... Ben sizi 40-45 yaşında sanıyordum.

— Hayır, 22 yaşındayım. Babam 48 yaşında evlenmiş ve tek çocuk olarak ben dünyaya gelmişim.

— Ne iyi ettiniz de geldiniz, Siz olmasaydınız...

Dönüp gülerek yüzüme baktı:

— Ne tuhaf adamsınız, sizi ben bu kadar safiyet sahibi sanmazdım. Sizi biraz âdi, biraz bayağı, aç gözlü sanırdım.

Doğrularak, onu sevinçle kucaklayacak, ellerini öpecek gibi bir hal almış olmalıyım ki gülerek omuzuma vurdu:

— Yok yok, teşekküre hacet yok, doğruyu söylüyorum, siz busunuz!

— Ya siz? Ya siz?..

Merakla döndü:

— Ya ben?. Evet, söyleyin, beni nasıl buldunuz?

— Şey... Fakat... Nasıl söyliyeyim?

— Canım söyleyin işte, ne var çekinecek.

— Rahat rahat söyleyebilirim amma...

— Eeee?.

— Vallahi, affedin, bunu söylemek için hem benim hem de sizin gözlerimizi kapamamız lâzım..

— Haydi, ben kapadım, işte... Siz de kapayın ve söyleyin...

Yumuk gözleri, onun yüzünün hatlarını daha tatlı ve güzel, daha temiz ve şirin hale getirmişti. Uzun siyah kirpikleri yanakları üzerine birer çiçek yaprağı gibi düşüyordu.

— Haydi, söylesenize...

Ben gözlerimi açmıştım. Hafifçe iğilmiş, yüzüne doya doya bakıyordum. Kuruyan dudaklarım yanıyordu. Kesik, sıcak, titrek bir sesle mırıldanmağa başladım:

— Siz, belki bütün ömrümü vereceğim, rüyalarımın kızısınız... O kadar güzelsiniz ki, size bakmaktan korkuyorum. Gözlerim sizi incitir sanıyorum. Bahar gibisiniz... Sizin karşınızda şu dünyanın sevilmeyecek hiç bir şeyi yok. Hele gözleriniz, o gökler gibi engin bakışlı mavi gözleriniz...

— Hayır, mavi değil lâcivert.

— Benim gönlüm onları öyle görüyor, çünkü gözlerinizin içine kadar nüfuz ediyorum. O gök mavisi gözleriniz, o bulut gibi yuvarlak ve yumuşak omuzlarınız... O lepiska saçlarınız...

— Doğru mu söylüyorsunuz?

— Güzellik için doğruluktan daha iyi bir arkadaş olur mu?

— Sonra...

— Benim sizin için düşüncelerimin sonu olamaz ki, sonrasını anlatabileyim.

Başını çevirmeden ve gözlerini açmadan devam etti:

— Sonra?..

— Arkası var —

10 Kadından 9'u fena renkte bir pudra kullanır.

SİZİ SAADETE İSAL EDECEK RENGİ NASIL TAYİN ETMELİ

Fena renkte bir pudra, yüzünüzü «Makiyajlı» ve çirkin, sizi de yıllarca yaşlanmış gösterir. Teni, nize uygun rengi bulmanın yegâne çaresi; yüzünüzün bir tarafına birini ve diğer tarafına başka bir renk pudra tecrübe etmektir. Vakit kaybetmeksizin siz bu tecrübeyi Tokalon Fascination pudrasının yeni ve cazip renklerile yapınız. Talep vukuunda adresinize parasız olarak gönderilecektir. Bu yeni renkler, sihrâmiz bir göz gibi tam bir sıhhat ve itina ile renkleri seçen «Chromoscope» tâbir edilen ültra modern bir makine ile karıştırılmıştır. Cilde o kadar mükemmel uyan bir pudra ki cildin ta kendisi olduğunu hissini verir. Artık «Makiyajlı» görünen bir yüz kalmıyacaktır. Tokalon Fascination pudrası, «Krem köpüğü» ile imtiyazlı usul dairesinde karıştırılmış olduğundan rüzgâr ve yağmura rağmen bütün gün yüzde sabit kalır. Hemen bu günden Tokalon Fascination pudrasını tecrübe ediniz, teninizde husule getireceği şayani hayret güzelliği görerek memnun kalacaksınız.

PARASİZ.— Pudra Güzellik kutusu. Ambalaj ve sevk masrafı olarak 20 kuruşluk bir pul aşağıdaki adrese gönderiniz : Tokalon servisi 23 A. Posta Kutusu 622, İstanbul

Okuyucularımıza :

Gerek YEDİGÜN, gerek KARİKATÜR'ün günü geçmiş sayılarını tedarik etmek istiyenler intişar tarihinden üç ay zarfında müracaat etmelidirler. Bu tarihten sonra vâki olacak müracaatlar nazarı itibara alınmayacak ve eski sayıları her ne pahasına olur olsun tedarik etmek imkânı kalmayacaktır.

TÜRK MEŞHURLARI ANSİKLOPEDİSİ

Edebiyatta, Sanatta, İlimde, Harpte, Politikada ve her sahada şöhret kazanmış olan TÜRKLERİN HAYATLARI ESERLERİ

YAZAN : İBRAHİM ALÂETTİN GÖVSA

Bu emsalsiz eser tamamlandı. Eksik fasikülleriniz varsa bayiiniz vasıtasile tedarik ediniz, ve hususî surette imal ettirdiğimiz lüks cilt kapaklarile mücellidinize ciltlettiriniz.

Türk Meşhurları Ciltleri

Nefis bir surette ciltli olarak piyasaya çıkmıştır. Fiyatı: Türkiyenin her tarafında (9) liraya atılacaktır. Bu emsalsiz eserden kütüphanenizi mahrum etmeyiniz ve şimdiden bayiinize sipariş ediniz. (9) liralık posta havalesi gönderenlere ciltlerimiz taahhütlü olarak kırılmaz ambalâj içinde gönderilir.

YEDİGÜN NEŞRİYATI

TURAL

KOMPRİMELERİ

Öksürüğe ve Bronşite Karşı

AYLIK ANSİKLOPEDİ

KÜTÜPHANENİZİN EN DEĞERLİ ESERİ OLACAKTIR.

Büyük KATERİNA

Meşhur Rus imparatoriçesinin fırtınalı ve aşk maceralarile dolu hayatını Hüseyin Cahit Yalçının kaleminden okuyunuz.

Fiyatı 125 kuruştur. Bütün kitapçılarda ve Yedigün bayilerinde bulunur.

Cep DOKTORU

Alfabe sırasile bütün hastalıkların ansiklopedisidir. Bütün hastalıkların tarifi ve tedavi çarelerini bu eserde bulacaksınız.

Fiyatı 200 Kuruştur

Dr. Hafız Cemal

LOKMAN HEKİM

Divanyolu - No. 104

KARİKATÜR

İDAREHANESİ

İstanbul, Ankara caddesi Acımusluk sokağı No. 7. Telgraf : İstanbul KARİKATÜR. Telefon : 23031.

ABONE ŞARTLARI

Türkiyenin her tarafı için Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Ecnebî memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

Karikatür

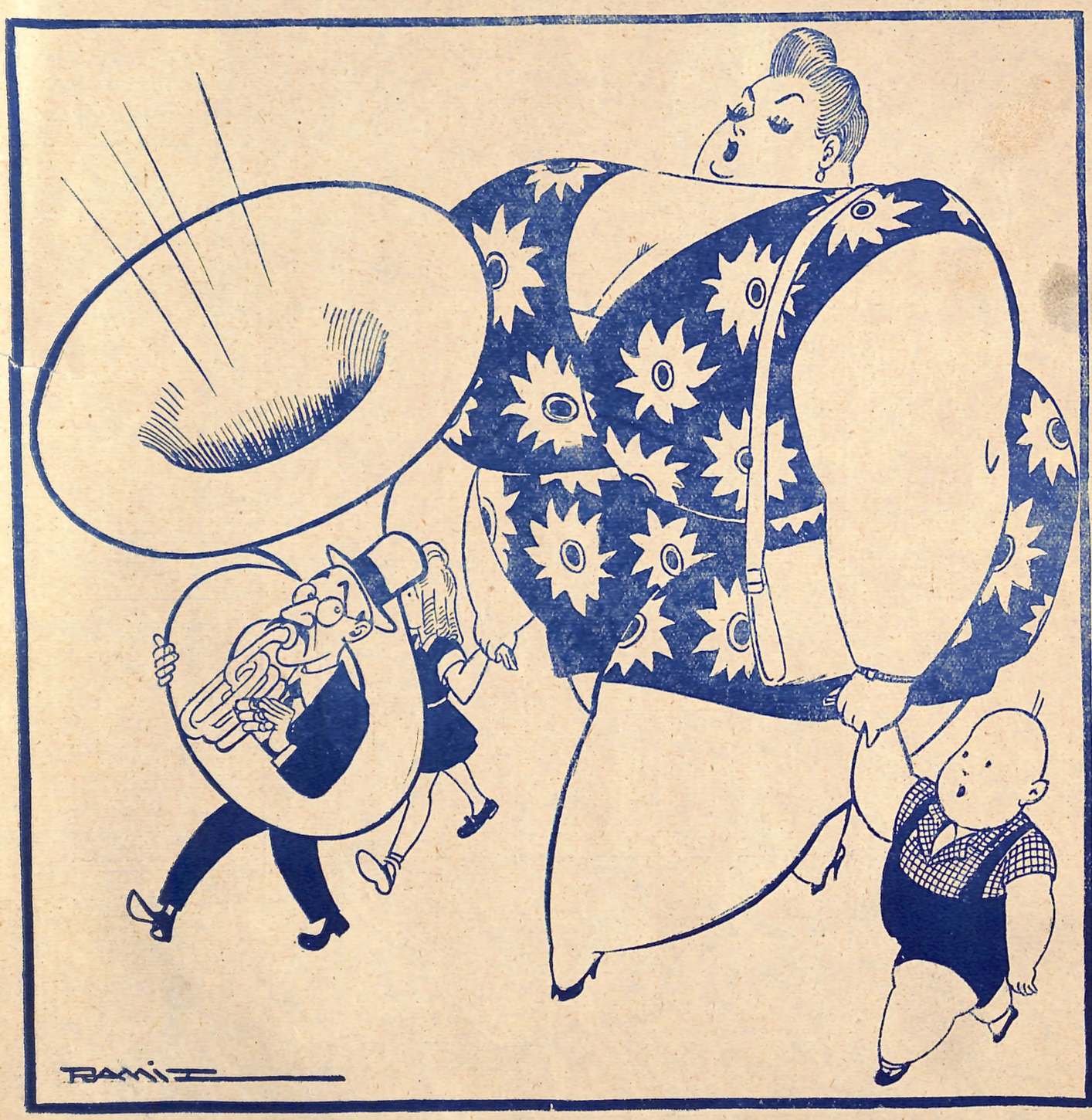

TOMBUL TEYZE AİLESİ MİLLETVEKİLİ SEÇİMLERİNE GİDİYOR...

Sahibi ve ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası